

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7208010020
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7208010020.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Jaroslava Chleboviča, v trestnej veci obžalovaného Ing. I.M. T., pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.8.1999 a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2022, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 27.1.2020, sp. zn. 2T/4/2008 takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok a z dôvodu § 281 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. zastavuje trestné stíhanie proti obžalovanému Ing. I. T., nar. XX. X. XXXX X. M., bytom M., B. Č.. XX, v bode 1/ pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona účinného do 31. 8. 1999 a v bode 2/ pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

1. ako štatutárny zástupca spol. E., F..E..D.. F. F. O. Č.. X, M., v úmysle uviesť do omylu X., R..F.. F. F. O. Č.. X, M. a na jej úkor sa obohatiť, uzavrel v jej sídle v dňoch 21. 12. 1998 a 11. 1. 1999 päť leasingových zmlúv, predmetom ktorých bol nájom s následnou kúpou valníkových návesov zn. Kögel, nákup ktorých iba predstieral, a to

- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F..E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,
- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F..E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,
- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F..E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,
- dňa 11. 1. 1999 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 11. 1. 1999 vystavenú firmou E., F..E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 12. 1. 1999 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,
- dňa 11. 1. 1999 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 11.1.1999 vystavenú firmou E., F..E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 12. 1. 1999 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

čím celkove spôsobil spol. X., R..F.. M. škodu vo výške 5 553 450,- Sk (184 340,77 eur), nakoľko 2 380 050,- Sk (79 003,19 eur) tvorila akontácia, ktorú obžalovaný uhradil vzájomným započítaním,

2. v M. v mesiacoch január a február 1998 ako konateľ spoločnosti E., F.E..D.. M. v úmysle poškodiť veriteľa - spoločnosť T.-F., F.E..D.. V., voči ktorej mal v tom čase dlh 12 000 000,- Sk (398 327,03 eur), scudzil časť majetku spoločnosti E., F.E..D.. M. tak, že na spoločnosť N. B., R..F.. M., v ktorej bol tiež konateľom, previedol 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur), z ktorej sumy spoločnosť N. B., R..F.. M.C. zakúpila na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 23. 12. 1997 so spoločnosťou U. F.L. - F. F. nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXXX kat. územie M. - X. stojacu na parcele č. XXX/X, ktorá je zapísaná na LV č. XXXXX, pričom uzavrel za spoločnosť E., F.E..D.. M. dňa 2. 1. 1998 so spoločnosťou N. B., R..F.. M. zmluvu č. X/XX o nájme nebytových priestorov v tejto nehnuteľnosti na dobu 20 rokov s tým, že sa zaviazal tejto spoločnosti splatiť zálohu nájomného vo výške 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur).

Tohto konania sa dopustil v úmysle zmariť uspokojenie veriteľa - spoločnosť T.-F., F.E..D.. V., nakoľko nemohol uspokojiť veriteľa z iného majetku spoločnosti a v úmysle oddialiť vymáhanie pohľadávky spoločnosťou T.-F., F.E..D.. V. uzavrel za spoločnosť N. B., R..F.. M. zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy v zmysle § 50 Občianskeho zákonníka a § 289 Obchodného zákonníka, ktorou sa zaviazal uzavrieť kúpnu zmluvu, ktorou na spoločnosť T.-F., F.E..D.. do 1. 12. 1998 prevedie vlastnícke právo k nehnuteľnosti parc. č. XXX/X zapísanej na LV č. XXXXX v katastrálnom území M. - X. napriek tomu, že vedel, že je neplatná, nakoľko ju nemohol podpísať bez ďalšieho z konateľov tejto firmy a následne dňa 15. 1. 1999 uzavrel za spoločnosť N. B., R..F.. M. spolu s ďalším konateľom spoločnosti Ing. I. R. zmluvu o pôžičke 5 500 000,- Sk (182 566,55 eur) s následnou zmluvou o zriadení záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti s Ing. L. F., ktorá bola splatná do 15. 4. 1999, pričom predmet záložného práva, vyššie uvedená nehnuteľnosť, prešla v dôsledku nezaplatenia tejto pôžičky na Ing. L. F.. Týmto konaním svojmu veriteľovi - spoločnosti T.-F., F.E..D.. V. spôsobil škodu vo výške 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur),

pretože tak ustanovuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná.

o d ť o v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného Ing. I. T. za vinného v bode 1/ z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona účinného do 31. 8. 1999 (ďalej už len „Tr. zákon“) a v bode 2/ z trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1.

ako štatutárny zástupca spol. E., F.E..D.. F. F. O. Č.. X, M., v úmysle uviesť do omylu X., R..F.. F. F. O. Č.. X, M. a na jej úkor sa obohatiť, uzavrel v jej sídle v dňoch 21. 12. 1998 a 11. 1. 1999 päť leasingových zmlúv, predmetom ktorých bol nájom s následnou kúpou valníkových návesov zn. Kögel, nákup ktorých iba predstieral, a to

- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F.E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F.E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

- dňa 21. 12. 1998 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 21. 12. 1998 vystavenú firmou E., F.E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 22. 12. 1998 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

- dňa 11. 1. 1999 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 11. 1. 1999 vystavenú firmou E., F.E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 12. 1. 1999 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

- dňa 11. 1. 1999 leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX/XX a predložil faktúru č. XXX/XX zo dňa 11. 1. 1999 vystavenú firmou E., F.E..D.. M. na jeho nákup, hoci vedel, že k jeho objednávke a kúpe nedôjde, na základe čoho dňa 12. 1. 1999 X., R..F.. M. vyplatila sumu 1 586 700,- Sk (52 668,79 eur), ktoré použil na neznámy účel, predmet leasingu nezakúpil a predmetnú sumu X., R..F.. M. nevrátil,

čím celkove spôsobil spol. X., R..F.. M. škodu vo výške 5 553 450,- Sk (184 340,77 eur), nakoľko 2 380 050,- Sk (79 003,19 eur) tvorila akontácia, ktorú obžalovaný uhradil vzájomným započítaním,

2. v M. v mesiacoch január a február 1998 ako konateľ spoločnosti E., F..E..D.. M. v úmysle poškodiť veriteľa - spoločnosť T.-F., F..E..D.. V., voči ktorej mal v tom čase dlh 12 000 000,- Sk (398 327,03 eur), scudzil časť majetku spoločnosti E., F..E..D.. M. tak, že na spoločnosť N. B., R..F.. M., v ktorej bol tiež konateľom, previedol 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur), z ktorej sumy spoločnosť N. B., R..F.. M. zakúpila na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 23. 12. 1997 so spoločnosťou U. F. - F. F. nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXXX kat. územie M.Š. - X. stojacu na parcele č. XXX/X, ktorá je zapísaná na LV č. XXXXX, pričom uzavrel za spoločnosť E., F..E..D.. M. dňa 2. 1. 1998 so spoločnosťou N. B., R..F.. M. zmluvu č. X/XX o nájme nebytových priestorov v tejto nehnuteľnosti na dobu 20 rokov s tým, že sa zaviazal tejto spoločnosti splatiť zálohu nájomného vo výške 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur).

Tohto konania sa dopustil v úmysle zmariť uspokojenie veriteľa - spoločnosť T.-F., F..E..D.. V., nakoľko nemohol uspokojiť veriteľa z iného majetku spoločnosti a v úmysle oddialiť vymáhanie pohľadávky spoločnosťou T.-F., F..E..D.. V. uzavrel za spoločnosť N. B., R..F.. M. zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy v zmysle § 50 Občianskeho zákonníka a § 289 Obchodného zákonníka, ktorou sa zaviazal uzavrieť kúpnu zmluvu, ktorou na spoločnosť T.-F., F..E..D.. do 1. 12. 1998 prevedie vlastnícke právo k nehnuteľnosti parc. č. XXX/X zapísanej na LV č. XXXXX v katastrálnom území M. - X. napriek tomu, že vedel, že je neplatná, nakoľko ju nemohol podpísať bez ďalšieho z konateľov tejto firmy a následne dňa 15. 1. 1999 uzavrel za spoločnosť N. B., R..F.. M. spolu s ďalším konateľom spoločnosti Ing. I. R. zmluvu o pôžičke 5 500 000,- Sk (182 566,55 eur) s následnou zmluvou o zriadení záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti s Ing. L. F., ktorá bola splatná do 15. 4. 1999, pričom predmet záložného práva, vyššie uvedená nehnuteľnosť, prešla v dôsledku nezaplatenia tejto pôžičky na Ing. L. F.. Týmto konaním svojmu veriteľovi - spoločnosti T.-F., F..E..D.. V. spôsobil škodu vo výške 10 000 000,- Sk (331 939,19 eur).

Za to okresný súd uložil obžalovanému podľa § 250 ods. 4 , § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu obžalovanému podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal s uplatnenými nárokmi na náhradu škody na civilný proces spoločnosť X. G., R..F.. U. O. Č.. X, XXX XX V., IČO: XX XXX XXX, právneho nástupcu poškodenej spoločnosti X., R..F., M., O. X a spoločnosť T.-F., F..E..D.. X. M., X. Č.. X, XXX XX V., IČO: XX XXX XXX.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tak, že v 1. bode rozsudku obžalovaný označil firmu E., F..E..D.. za najlepšieho predajcu úžitkových motorových vozidiel zn. Renault na Slovensku aj napriek tomu, že výhradnému importérovi týchto vozidiel spol. T.-F., F..E..D.. koncom roku 1998 dlhoval jednu tretinu z celkového objemu vzájomného obchodu, t.j. takmer 34 miliónov Sk. Neobstála obrana obžalovaného, že rok 1998 bol problematický z dôvodu situácie na trhu, pretože spoločnosť T.-F., F..E..D.. F. E., F..E..D.. dlhovala už aj koncom roku 1997 12 miliónov Sk. Podvodné konanie obžalovaného voči uvedenému veriteľovi dokrešľuje prípad 4 súprav ťahačov zn. Volvo, na ktoré sa vzťahovalo záložné právo spol. F. a napriek tomu sa ich snažil poskytnúť veriteľovi ako formu splátky. O podvodnom úmysle obžalovaného voči spol. X., R..F.. svedčí nielen skutočnosť, že predložil faktúry, ktoré neboli podložené nákupom valníkových návesov, ale aj to, že v úmysle oddialiť vymáhanie neoprávnene získanej sumy 5 553 450,- Sk písomne deklaroval spoločnosti X., R..F.. už dňa 20. 1. 1999, že dodávka bude realizovaná v náhradnom termíne v marci 1999, pritom dňa 1. 2. 1999 mal ešte len písomne vyzvať spol. A. G., R..F.. na oznámenie náhradného termínu dodávky valníkových návesov zn. Kögel. Kým v r. 1999 sa pred veriteľom odvolával na problémy, ktoré mala spôsobiť nepresná špecifikácia dodávky tovaru, po začatí trestného stíhania v r. 2001 sa k tomuto zásadnému dôvodu v rámci svojej obrany vôbec nevyjadroval, hoci v tom čase by sa skutočnosti, ktoré mali svedčiť v jeho prospech nesporne ľahšie preukazovali. Až v r. 2008 začal tvrdiť, že bol kvôli dodávke valníkových návesov v zahraničí s Ing. Y., dodávka bola pripravená, prečo nebola zrealizovaná, sa však nedozvedel. Pri tejto výpovedi, na rozdiel od písomného vyjadrenia pre svojho veriteľa, neuvádzal žiadne problémy so špecifikáciou tovaru, naopak tvrdil, že dodávka bola pripravená. V tejto súvislosti okresný súd nepresvedčilo ani tvrdenie svedka Ing. Y., ktorý rozdielne vypovedal o tom, v ktorom štáte vlastne bol s obžalovaným kvôli návesom, čo sa

zjavne nezlučuje s manažérskymi kvalitami predpokladanými u riaditeľa súkromnej firmy orientovanej na nákladnú dopravu.

Záver okresného súdu o úmyselnom podvodnom konaní obžalovaného nevyvrátilo ani zistenie, že dňa 10. 5. 1999 ako štatutárny zástupca E., F.E..D.. nemal problém uznať dlh vo výške 5 553 450,- Sk voči X., R..F.. a zaviazat' sa k jeho úhrade do 1. 11. 1999. Toto sa stalo dva týždne pred mimoriadnym rokovanim valného zhromaždenia tejto spoločnosti, na ktorom bolo rozhodnuté o podaní návrhu na vyhlásenie konkurzného konania spol. E., F.. E.. D.. z dôvodu jej predĺženia.

Pokiaľ ide o skutok v 2. bode rozsudku obžalovaný sa v podstate bránil tým, že v dobrom úmysle formou notárskej zápisnice uznal dňa 17. 11. 1998 záväzok spol. E., F.E..D.. presahujúci 33 miliónov Sk a zaviazal sa z neho polovicu uhradiť prevodom nehnuteľnosti spolu so 4 súpravami návesov zn. Volvo do konca r. 1998 a druhú polovicu, viac ako 17 miliónov Sk, zaplatiť v dvoch splátkach v 2. polroku 1999. Čo sa týka prevodu budovy na P.Š. N. č. XX, išlo aj v tomto prípade zo strany obžalovaného, a s vysokou dávkou istoty aj u svedka Ing. I. R. o špekulatívne nadobudnutie budovy a iba jej formálny prenájom pre spol. E., F.E..D.. na neobvykle dlhú dobu 20 rokov, hoci bol reálny predpoklad, čo sa aj naplnilo, že môže trvať iba niekoľko mesiacov, a to vzhľadom na značnú zadlženosť spol. E., F.E..D.. voči viacerým subjektom. Obžalovaného v tomto smere usvedčuje aj výpoveď svedka L.. F.G.W., že ho spolu s Ing. R. začiatkom roka 1999 požiadal o pôžičku 5 a pol milióna Sk s krátkou lehotou splatnosti a ako záloha mu bola ponúknutá budova na P. N. Č. XX. Obžalovaný neposkytol žiadne vysvetlenie k tejto pôžičke, nesplatením ktorej došlo následne k realizácii záložného práva v prospech Ing. J. F.. Možno teda usudzovať, že konanie obžalovaného preukazuje minimálne jeho nepriamy úmysel zmariť uspokojenie pohľadávky veriteľa - spol. T.-F., F.E..D., pretože jeho podnikateľské aktivity súviseli s viacerými obchodnými spoločnosťami, s ktorými bol personálne prepojený a niektoré z nich mali finančné problémy už od r. 1997, o ktorých svedčia vysoké finančné záväzky voči spoločnostiam X., R..F., U.-Z., R..F., T.-F., F.E..D., a aj voči L.. F.G.W.. O uvedenom svedčí aj znalecký posudok z odboru ekonómie, že spol. E., F.E..D.. mala v roku 1998 nepriaznivú finančnú situáciu, že bola v predĺžení.

Obidva trestné činy súvisia s podnikateľskými aktivitami obžalovaného v blízkom časovom úseku. Nie je možné pri základnej zdravej logike usudzovať, že obžalovaný pri deklarovaní nepravdivých skutočností ohľadne valníkových návesov zn. Kögel, a aj v ďalšom prípade voči druhému veriteľovi pri návesoch zn. Volvo, takto konal v podmienkach, keď spol. E., F.E..D.. nemala dobré hospodárske výsledky, len z nedbanlivosti a to opakovane. Naopak obžalovaný ťažil z toho, že si na začiatku spolupráce s oboma poškodenými stranami plnil svoje záväzky a získal si ich dôveru, čím oslabil ich obozretnosť. Snažil sa získať čas aj kombináciou rôznych obchodných praktík, a keďže spol. E., F.E..D.. sa nenachádzala v dobrom finančnom stave, musel byť minimálne uzrozumený s tým, že svoje záväzky voči veriteľom včas a v celom rozsahu nespĺní.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, ktoré aj prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, založené na nesprávnom skutkovom posúdení veci, ako aj nesprávnom právnom posúdení veci. Okresný súd v predmetnej veci už raz rozhodol odsudzujúcim rozsudkom zo dňa 26.10.2018, ktorý bol na základe jeho odvolania uznesením Krajského súdu v Košiciach zrušený a vec mu bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Aj napriek tomu okresný súd v napadnutom rozsudku taxatívne uviedol všetky krajským súdom vytykané nedostatky zrušeného rozhodnutia, tieto v novom rozhodnutí neodstránil, a preto je nutné konštatovať, že ide v podstate o totožné odôvodnenie, ktoré už bolo odvolacím súdom zrušené z dôvodu, že vykonané dôkazy neboli v dostatočnom rozsahu logicky a presvedčivo vyhodnotené.

Vo vzťahu k objektívnej stránke trestného činu podvodu odvolací súd poukázal na to, že je potrebné brať do úvahy aj tzv. dodržanie obvyklej miery opatrnosti osoby, ktorá je uvádzaná do omylu alebo ktorej omyl chce páchatel' využiť. Ak osoba v omyle vykonávajúca majetkovú dispozíciu má povinnosť (vyplývajúcu zo zákona, zo zmluvy alebo zvyklosti) preskúmať tvrdenia iných osôb, a to prostriedkami bežne dostupnými a v obdobných prípadoch aj bežne používanými, nie je možné len uvedenie nepravdy bez ďalšieho považovať za „uvádzanie do omylu“ v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

Odvolací súd ďalej explicitne uviedol, že v posudzovanom prípade nejde o situáciu, že samotné uvedenie nepravdy, ktorej preskúmanie nie je bežné, resp. omyl ani pri zvýšenej miere opatrnosti

nemožno rozpoznať, prípadne osoba vykonávajúca dispozíciu nie je objektívne schopná v určitom čase a stave disponujúcimi prostriedkami prípadný omyl eliminovať. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa s citovaným právnym názorom odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nevysporiadal a to napriek tomu, že táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania.

Vo vzťahu k subjektívnej stránke poukázal na to, že výpoveďou svedka Ing. Y. sa ukázalo ako nepravdivé tvrdenie v obžalobe, že vedel už v čase uzavretia leasingovej zmluvy, že ku skutočnej objednávke a kúpe valníkových návesov nedôjde. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z výpovede svedka Ing. Y., ktorý uviedol, že bol s ním na služobnej ceste v Rakúsku vo firme M. a to za účelom výberu a nákupu valníkových návesov. Svedok potvrdil, že bola s výrobcou uzavretá dohoda, a tiež potvrdil, že sa táto cesta realizovala na pozvanie výrobcu.

Odvolací súd uviedol, že okresný súd nedostatočne zhodnotil význam svedeckých výpovedí Ing. E. Y. a Ing. P. E. vo väzbe na jeho pracovnú cestu v Rakúsku vo firme M., predmetom ktorej bol výber a nákup valníkových návesov.

V tomto smere okresný súd doplnil odôvodnenie svojho rozhodnutia o konštatovanie, že ... „ súd nepresvedčilo ani tvrdenie svedka Ing. Y., ktorý rozdielne vypovedal o tom, v ktorom štáte vlastne bol s ním kvôli návesom, čo sa zjavne nezlučuje s manažérskymi kvalitami predpokladanými u riaditeľa súkromnej firmy orientovanej na nákladnú dopravu.“

Vykonaným dokazovaním bolo rovnako preukázané, že mal záujem vzniknutú situáciu vyriešiť k spokojnosti leasingovej spoločnosti a po celý čas poskytoval súčinnosť, čoho dôkazom je podpísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu a následné postúpenie pohľadávky, ktorú mala spoločnosť E. voči spoločnosti U. Z.. I

I

Obžalovaný má za to, že ide o nezákonné vyhodnocovanie dôkazov zo strany súdu, ktorý dôkazy hodnotil v zásade jednostranne, v jeho neprospech, čo je v rozpore so základnými zásadami a princípmi trestného práva. Pre vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu je kľúčovým preukázanie úmyslu. K naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nie je totiž dostatočné následok len spôsobiť, ale je nevyhnutné ho aj zaviniť (nález Ústavného súdu ČR z 2. mája 2002, sp.zn. III. ÚS 575/2001).

Vo vzťahu ku skutku v bode 2/ rozsudku konštatoval, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by konal s úmyslom, ktorý sa vyžaduje pri trestnom čine poškodzovania veriteľa.

Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že spoločnosť E. v januári a februári roku 1998 hospodárila s obratom viac ako 116 mil. korún, pričom za celý rok sa jednalo o obraty spoločnosti vo výške 301 mil. korún. Zároveň znalec ustálil hodnotu spoločnosti na 49 mil. Sk. Znalec síce vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konštatoval predĺženie spoločnosti, avšak uvedené je nepravdivé, resp. nepreukázané, keďže znalec nedisponoval informáciami o splatnosti záväzkov ku dňu 31.12.1998. V zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní účinného do 30.8.1998 je dlžník v úpadku, ak má viac veriteľov a nie je schopný po dlhší čas plniť svoje splatné záväzky. Znalec sám v rámci svojej výpovede uviedol, že sa nevenoval skúmaniu splatnosti toho ktorého záväzku, preto logicky ani nemohol dospieť k záveru, že spoločnosť bola v predĺžení. S poukazom na obraty spoločnosti v rozhodnom období, nákup nehnuteľnosti za sumu 10 mil. korún nie je možné vyhodnotiť ako pokus o poškodenie veriteľa. Navyše, kúpa predmetnej nehnuteľnosti na P. N. bola realizovaná na podnet člena predstavenstva pána R.. Spoločnosť E. prenajala túto nehnuteľnosť za účelom zvýšenia obratu spoločnosti, nakoľko spoločnosť potrebovala priestory na predvádzaciu miestnosť nákladných vozidiel, ktoré spoločnosť T.-F., F.E..D.. začala v tom čase dodávať do svojej siete, bez ktorej by bol predaj týchto vozidiel nerealizovateľný. I

Vzhľadom na uvedené obžalovaný má za to, že nebolo preukázané, že by konal v úmysle, ktorý sa vyžaduje ako zákonný znak subjektívnej stránky trestného činu poškodzovania veriteľa.

Záverom poukázal na celkovú dĺžku trestného konania, ktoré sa vedie necelé dve desaťročia, preto považuje odôvodnenie súdu vo vzťahu k dĺžke trestného konania potrebou nutnosti čakania na právoplatnosť už skôr vyhlásených rozsudkov za absurdné. Navyše, uvedené odôvodnenie

považuje za nejasné; neúplné a nepreskúmateľné, nakoľko nie je zrejmé aspoň približné časové obdobie, kedy bol súd nútený čakať na právoplatnosť rozsudkov, a preto nemohol vo veci konať a rozhodnúť.

Zdôraznil, že na preukázanie jeho viny, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje ho z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodí, alternatívne vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor a to tak, že sa v plnej miere stotožňuje so všetkými výrokmi odsudzujúceho rozsudku v skutkových i právnych vetách a uložený trest u obžalovaného po vyhodnotení všetkých okolností prípadu i dĺžku trestného konania, považuje za zákonný. Navrhol odvolanie obžalovaného Ing. I.M. T. ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mi predchádzali a zistil nasledovné.

V prejednávanej veci rozhodoval pôvodne Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 1T 6/04 zo dňa 25. 4. 2005, ktorým oslobodil obžalovaného Ing. I. T. podľa § 226 písm. b) Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, žalované skutky vyhodnotil tak, že nie sú trestnými činmi.

Tento oslobodzujúci rozsudok bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1To 79/2005 zo dňa 6. 9. 2006 a vec bola vrátená prokurátorovi na došetrenie.

Novú obžalobu podala Krajská prokuratúra v Košiciach dňa 8. 1. 2008 už na Okresný súd Košice II, ktorá bola zo súdneho oddelenia 2T pridelená do súdneho oddelenia 3T dňa 2.11.2009. V tom čase sa viedlo proti obžalovanému na Okresnom súde Košice II ďalších šesť trestných vecí.

Okresný súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní výsluchom obžalovaného, svedkov Ing. P. E., Ing. I. R., Ing. C. P., Ing. U. F., R. B., Ing. E. Y., Ing. W. P., Ing. G. F., znalca Ing. U. D., prečítaním svedeckých výpovedí JUDr. R. Y., Ing. L. F., Ing. P. M., V. F., U. U., Ing. Š. G. a listinných dôkazov v spise obsiahnutých.

Na hlavnom pojednávaní dňa 26. 10. 2018 vyhlásil po vykonanom dokazovaní vo veci odsudzujúci rozsudok. Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní obžalovaného uznesením sp. zn. 4To 22/2019 zo dňa 10. 9. 2019 tak, že zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení konštatoval, že v konaní pred okresným súdom došlo k takým porušeniam procesných predpisov, ktoré majú za následok nepresvedčivosť výrokov rozsudku a predčasnosť jeho záverov. Vykonané dôkazy okresný súd nevyhodnotil zodpovedajúcim spôsobom v dostatočnom rozsahu, logicky a presvedčivo. Iba zistenia orgánov činných v trestnom konaní vykonané v dostatočnej kvalite a v potrebnom rozsahu môžu viesť k správne, spravodlivému a presvedčivému rozhodnutiu vo veci. Okresný súd nepostupoval dôsledne pri objasňovaní veci podľa § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. poriadku, preto vznikli pochybnosti o správnosti jeho právnych aj skutkových zistení. Trestné právo je prostriedkom „ultima ratio“, má byť použité ako posledná a najkrajnejšia možnosť a len pri typovo najzávažnejších porušeniach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt. Pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje Trestný zákon výslovne, že postačí zavinenie z nebanlivosti. Spúšťacím mechanizmom pri trestnom čine podvodu je uvádzanie iného do omylu alebo využitie omylu iného; samotné uvedenie nepravdy, pokiaľ osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu (pozn. poškodený), nepreskúma tvrdenie bežne dostupnými prostriedkami v obdobných prípadoch, nemožno bez ďalšieho považovať za uvádzanie do omylu v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s okolnosťami tvoriacimi objektívnu stránku trestného činu podvodu a trestného činu poškodzovania veriteľa a hlavne so subjektívnou stránkou uvedených trestných činov. Okresný súd nedostatočne

zhodnotil význam svedeckých výpovedí Ing. E. Y. a Ing. P. E., úplne absentuje konštatovanie formy zavinenia pri trestnom čine poškodzovania veriteľa, „vrátane dôkaznej argumentácie, na ktorej je založená“. Záverom uviedol, že ak by zistené okolnosti v novom konaní pripúšťali rôzne závery z hľadiska zavinenia páchatel'a, treba postupovať podľa zásady „in dubio pro reo“, pretože „ide o okolnosť, ktorá má vplyv aj na určenie výmery trestu“, ak nie je jasná forma úmyselného zavinenia, rozsudok má zásadný nedostatok a je v odvolacom konaní nepreskúmateľný. Podľa judikatúry ESLP má byť rozhodnutie súdu odôvodnené a presvedčivé, čo predstavuje záruku toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a ak trestné konanie výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, možno pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmiernovacie ustanovenia a za istých okolností zastaviť trestné stíhanie alebo obžalovaného oslobodiť spod obžaloby. Je potrebné vyrovnať sa s postojom obžalovaného v otázke uloženia trestu v kontexte judikatúry ESLP a reagovať na ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré vyjdú najavo na hlavnom pojednávaní.

Po zrušení veci odvolacím súdom okresný súd opätovne na hlavnom pojednávaní vypočul obžalovaného Ing. I. T., ktorý uviedol, že sa cíti byť nevinný, a prípad sa rieši veľmi dlho - 20 rokov, a keďže krajský prokurátor, obžalovaný a obhajca nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, procesné strany predniesli záverečné reči a bol vyhlásený teraz prejednávaný rozsudok.

Odvolací súd sa s rozhodnutím okresného súdu nestotožňuje a uvádza nasledovne:

Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 2 zaručuje, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 1998 v čl. 6 ods. 1 zakotvuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Primeraná lehota v ktorej má byť vec prejednaná, nie je výslovne stanovená, je však riešená judikatúrou Európskeho súdu a vyplýva z nej, že v trestnom konaní lehota začína plynúť od vznosenia obvinenia. Pri posudzovaní lehoty je potrebné prihliadať na zložitnosť prípadu, chovanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali. Vo výnimočných prípadoch Európsky súd uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní šesť rokov. Svojimi dôsledkami v kontexte viac ako dvadsať rokov od spáchania obžalobného skutku môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae).

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a č. 152 ods. 4 ústavy). Odvolací súd ustálil, že príslušný výklad právnej normy aplikovanej okresným súdom v konkrétnych okolnostiach prípadu, kedy došlo k vyhodnoteniu dĺžky konania ako okolnosti na mimoriadne zníženie trestu je nedostatočná, v kontexte s Európskou judikatúrou, kde ESLP síce nevyvodil z porušenia článku 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd povinnosť zmluvného štátu automaticky kompenzovať prieťahy v konaní zastavením trestného stíhania alebo zmiernením trestu, súčasne takú formu kompenzácie pripustil, lebo ich považuje za dostatočnú nápravu porušeného práva, ak ho národný súd použije výslovne preto, že bolo porušené právo na prejednanie veci v primeranej lehote, a pokiaľ ide o zmiernenie trestu, uvedie, v akej miere bol trest z tohto dôvodu zmiernený (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 236/2011).

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 688/2014 zo 4.2.2015 vyplýva, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa § 281 ods. 1 alebo 2.

Podľa § 281 ods. 1 Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1.

Podľa § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Odvolací súd s poukazom na vyššie formulované právne závery, ako i citované zákonné ustanovenia za primeraný a zákonný považoval práve postup vyjadrený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Napokon, ani trest, ktorý bol obžalovanému Ing. I. T. uložený by vzhľadom na dĺžku trestného konania nespĺňal svoj účel, a preto aplikujúc článok 6 Dohovoru zastavil trestné stíhanie proti obžalovanému Ing. I. T..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.